

SÖTÉT JÁTSZMÁK

ALEXANDRA BRACKEN

Dream
válogatás

Ruby sohasem akart különleges lenni, de az Amerika tizenéveseit megtizedelő betegség következtében kialakult egy új adottsága: képes behatolni bárki tudatába. Sajnos ez a képesség majdnem az életébe került. Már nincs visszaút, így el kell döntenie, mihez kezd ezzel az új lehetőséggel. A Gyermek Liga vezetőjének választja, hogy együttes erővel szálljanak szembe a felsőbb hatalmakkal. A többiek sorsa Ruby kezében van, de ő még kétkedve tekint magára.

Eközben kiderül, hogy fontos, eddig eltitkolt információk maradtak fenn a betegségről, amely az amerikai gyerekek többségét elpusztította, Rubyt és másokat pedig rettegett és gyűlölt kitzasztottakká változtatta. Ám az igazságot rejtő bizonyíték tévedésből Liam Stewarthoz került. Ruby egykor mély érzelmeket táplált iránta, és úgy hitte, Liam lesz a jövője, de mostanra minden megváltozott. A lány elindul a reményvesztett, jog és rend nélküli országban, hogy megtalálja a fiút és a válaszokat, hogy mi okozta a katasztrófát, amely az ő életét és Amerikát is szétzilálta. Azt kell eldöntenie, régi barátaihoz legyen-e hűséges, vagy fogadalmához, hogy a Ligát szolgálja. Ruby mindent megtesz, hogy megvédje azokat, akiket szeret. De mi van akkor, ha a háború megnyerése önmaga elvesztésével jár?

ALEXANDRA BRACKEN

első regényét születésnap ajándékkul írta egy barátjának; a történet egy kiszámíthatatlan vad időjárással telt év során keletkezett és játszódik. A szerző Arizonában született, és a College of William and Mary történelem és angol szakán szerzett diplomát. Jelenleg New York Cityben él.

A könyv a Sötét elmék-trilógia második kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.alexandrabracken.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„Ruby története tovább folytatódik, új kihívások és nehéz döntések elé kerül. Érzelmek vihara ragadja magával. De ki ejti rabul a szívét?”

Kirkus Reviews

„Egy mozgalmas és izgalmas regény; a cselekmény ugrál az időben, egyik krízisről a másikra.”

School Library Journal

„Ruby egy csodálatos, törékeny hősnő: hűséges azokhoz, akiket szeret, és szívderítő módon konfliktusban áll azzal a hatalmas erővel, amellyel rendelkezik. Az első két kötet elolvasása után az olvasók követelni fogják a harmadikat.”

Amazon

„Pergő történet, melyben tökéletesen keveredik a lendületes akció a szereplők karaktereinek kibontásával. És mindez kiegészítve némi drámai feszültséggel.”

Publishers Weekly

„Alexandra Bracken könyvében állandó a feszültség; egy újabb csavar ebben a műfajban. Valóban kihagyhatatlan olvasmány.”

Goodreads

ALEXANDRA BRACKEN

SÖTÉT JÁTSZMÁK

— részlet —

EGY

KÖNYÖKHAJLATOM A FÉRFI TORKÁRA feszül, bakancsának gumitalpa erősebben nyomja a földet. Körmei fekete ingem és kesztyűm anyagába mélyednek, kétségbeesetten tép és rángat. Az oxigén kiszorult agyából, de az oxigénhiány nem tartja kordában gondolatvillanásainak a folyamát. Mindent láttam. Emlékei és gondolatai izzó fehéren égették szemhéjamat, de nem adtam fel, akkor sem, amikor a biztonsági őr rémült elméje saját magát hozta felszínre, ahogy kimeredt szemmel bámulja a sötét folyosó mennyezetét. Talán halott?

Én azonban nem akartam megölni. A katona válláig értem csak, karja olyan vastag volt, mint a combom. Csak azért ugrottam rá, mert háttal állt nekem.

Johnson kiképzőtiszt nyakhuroknak nevezte ezt a fogást, és még sok ilyet megmutatott. A konzervnyitót, a feszületet, a nyakfogást, a nelsont, a forgószelet, a csuklófogásos kar-rántást, a gerincroppantást, hogy csak néhányat említsek. Minden fogást megmutatott, amellyel én, egy százhatvan centi magas lány meg tudok szorongatni olyan ellenfelet is, aki testileg erősebb nálam, hogy az ilyen fogásokkal időt nyerjek, amíg igazi fegyvert ránthatok.

A férfi már félig hallucinált. Könnyű volt bejutni a tudatába; fájdalommentes és egyszerű; minden emlék, amely felemelkedett tudatának szintjére, fekete színezetű volt. A szín úgy terjedt rajtuk, mint tinta a nedves papíron. És

csak akkor engedtem el a nyakát, amikor már belémélyesztettem a tudatom nyúlványait.

Valószínűleg nem erre számított, amikor cigiszünetre kilépett az üzlet rejtett oldalbejáratán.

A pennsylvaniai hűvösségtől arca a borosta alatt élénk-vörössé változott. Egyetlen forró lehetetet küldtem felé a símaszk alól, és köhécseltem. Pontosan tudtam, hogy tíz szempár mered rám. Ujjaim megremegtek, ahogy a férfi bőréen végighúztam a kezemet: állott dohányfüst és borsmentás ráógumi szaga volt; azzal próbálta leplezni utálatos szokását. Előrehajoltam, két ujjamat a nyakára szorítottam.

– Ébredj fel! – súgtam. A férfi tágra nyitotta szemét, mint a gyerekek. Gyomrom összerándult.

Hátrapillantottam a mögöttem álló taktikai csapatra, akik mindezt szó nélkül, mozdulatlanul nézték; arcuk rejtve maradt az álarc alatt.

– Hol van a 27-es fogoly? – kérdeztem. A biztonsági kamerák látószögén kívül voltunk – azt hiszem, éppen ezért érezte biztonságban magát a katona, hogy néhány tervezetlen szünetre kilépjen –, de én nagyon ideges voltam, és szerettem volna, ha mielőbb véget ér ez a rész.

– Siess már! – szólalt meg mellettem Vida fogcsikorgatva.

Kezem megremegett, amikor megéreztem hátamon a forróság hullámát, ahogy a taktikai csapat vezetője mögém lépett. Nem fáj annyira, mint fájni szokott. Nem gyötört meg, nem facsarta agyamat fájdalmas csomóvá. De érzékennyé tett a közelemben állók erős érzéseire... köztük a férfi undorára is. Sötét, nagyon sötét gyűlöletére.

Rob sötét haja a látóteremben volt. Már a nyelvén volt a parancs, hogy nélküle menjenek tovább. Három bevetésem volt ő a parancsnok, és a három közül csak egyet tudtam befejezni.

– Hol van a 27-es fogoly? – ismételtem meg a kérdést, tudatommal noszogató lökést adva a katona tudatának.

– A 27-es fogoly...

Ahogy megismételte a kérdést, sűrű bajsza megrebbent. Néhány ősz szőrszál keveredett belé, ettől koránál idősebbnek látszott. A Főhadiszállástól azt a parancsot kaptuk, hogy minden, a bunkerében őrzött katonáról szerezzünk információt, köztük Max Brommelről is. Negyvenegy éves, a Wyoming állambeli Cody városból származik, azért költözött a pennsylvaniai Pittsburgh-be, mert ott kapott programozói állást, de a gazdasági válságban ő is elvesztette a munkáját. Szép felesége van, jelenleg ő is munkanélküli. Két gyerek.

Mindkettő meghalt.

Tudatának minden sötét sarkában és szegletében homályos képek vihara tombol. Tucatnyi férfit láttam, mind egyiken ez a könnyű álcaruha volt; fekete furgon hátsó ajtaján ugrottak ki, sokan azokból a Humvee-kből, amelyek a nagyobb járműveket kísérték... tele voltak bűnözőkkel, terroristagyanús alakokkal, és ha a Gyermek Liga információja helyes volt, köztük van egyik magas rangú ügynökünk is.

Hirtelen nyugalommal néztem, ahogy ugyanazok a katonák egy... kettő... nem, három férfit vezetnek ki a furgon hátuljából. Nem a Pszi Különleges Erők tisztjei voltak, nem is az FBI vagy a CIA emberei, és kifejezetten nem SWAT-vagy SEAL-egységek tagjai. Ha azok lettek volna, egyetlen gyors csapással megsemmisítik a kis csapatunkat. Nem. Ezek a Nemzeti Gárda tartalékos katonái, akiket a rendkívüli helyzetre való tekintettel visszarendeltek szolgálatra. Információink legalább ebben helyesek voltak.

A katonák szoros csuklyát húztak a rabok fejére, aztán kényszerítették őket, hogy lemenjenek az elhagyott bolt alagsorába, onnan az alatta elrejtett bunker ezüstsínű tolóajtaján át a szűk helyiségbe tuszkolták őket.

Miután Washington DC-t lerombolták, és Gray elnök szerint az elkövetők Pszi-kölykök voltak, nagyon nagy

hangsúlyt fektettek arra, hogy az egész keleti parton megépüljenek ezek a minierődök arra az esetre, ha újra olyan súlyos vészhelyzet állna elő. Ilyen bunkerek voltak szállodák alatt, hegyoldalokban és kisvárosokban üzletek, kormányépületek alatt. Ezek Gray elnököt, kabinetjének tagjait és fontos katonai vezetőket voltak hivatottak védeni, és mint kiderült, arra is használták ezeket az építményeket, hogy „nemzetbiztonsági szempontból nagy kockázatú, fenyegetést jelentő” személyeket bebörtönözzenek.

Köztük a mi 27-es foglyunkat, aki minden jel szerint különleges elbánásban részesült.

Cellája egy hosszú folyosó végén volt, kétemeletnyire a föld alatt. Elszigetelt, sötét szoba volt, mennyezete alacsony. A falak mintha csöpögtek volna körülöttem, de az emlék szilárdan megmutatkozott. A csuklyát nem vették le a fejről, lábát a helyiség közepén álló fémszékhez kötözték, egyetlen csupasz villanykörte fénykörében ül.

Visszahúzódtam a férfi tudatából, szellemileg és testileg is eleresztettem. Lecsúszott az összefirkált fal mellé, a rég használaton kívüli mosóautomatához dőlve; még tudatának ködében. Olyan könnyű volt eltávolítani memóriájából az arcom látványát és a sikátorban mögöttem álló férfi emlékét, mintha tiszta vízű patak medréből emeltem volna ki köveket.

– Mínusz második szint, Négy B szoba – mondtam, visszafordulva Bob felé. Nálunk volt a bunker alaprajza, de ezekről az apróbb részletekről nem lehetett tájékozódni... nem voltunk vakok, de a pontosság terén nem lehetett minket különösen kiválónak tekinteni. Ezek a bunkerek mindig nagyjából ugyanolyan elrendezésűek voltak. Az építmény egyik végén lépcső vagy lift vezetett le, onnan minden szinten hosszú folyosó indult.

Bob felemelte kesztyűs jobb kezét, ezzel véget vetve útmutatásaimnak és jelezve a mögötte álló csapatnak. Megmondtam a katona memóriájából szerzett belépőkódot is.

6-8-9-9-9-9. Aztán oldalra léptem magammal húzva Vidát. Vida pedig felmordulva a legközelebbi katonához tolt engem.

Nem láttam Rob szemét, mert éjjellátó szemüveget viselt, de amikor felvillant a zöld fény, nem is kellett látnom ahhoz, hogy tudjam, mire készül. Nem kért minket rá, és nyilván nem is akarta, hogy a nyomában loholjunk, hiszen ő – egykori felderítő, mint erre gyakran, feltűnő előszeretettel emlékeztetett minket – néhány emberével könnyen teljesíteni tudta ezt a feladatot. Szerintem eléggé dühös volt, hogy egyáltalán meg kell tennie. A Liga alapelve az volt, hogy akit elkaptak, azt kitagadták. A lebukottakat senki nem ment megmenteni.

Ha Alban vissza akarta szerezni az ügynökét, jó oka volt erre.

Az óra abban a pillanatban indult, amint az ajtó kinyílt. Tizenöt percük van arra, hogy bejussanak, kiszabadítsák a 27-es foglyot, és elmeneküljenek. De ki tudja, hogy egyáltalán van-e annyi időnk. Rob csak becslés alapján határozta meg, hogy a riasztók aktiválódása után mennyi idő alatt ér oda az erősítés.

Az ajtó a bunker hátsó részén levő lépcsőházba vezetett. Lefelé egyre sötétebb volt; a fémlépcsők mentén csak néhány lámpa világított. Hallottam, hogy egyik emberünk elvágja a magasan elhelyezett biztonsági kamera vezetékét, éreztem, hogy Vida előretuszkol, de időbe telt, sok időbe, míg a szemem alkalmazkodott a fényviszonyokhoz. A mosóautomata vegyszereinek szaga vegyült a géppel keringetett száraz levegőbe. Tüdőmet égette ez a vegyszeres levegő.

Aztán mozgásba lendültünk. Olyan gyorsan és hangtalanul mozogtunk, ahogy egy nehéz bakancsos csoport dobog lefelé a lépcsőn.

Pulzusom a fülemben lüktetett, amikor Vida meg én elértük az első lépcsőfordulót. Hat hónapnyi kiképzés nem

túl hosszú, de éppen elég ahhoz, hogy megtanuljam, hogyan terjesszem ki figyelmem páncélját a testem köré.

Valami a hátamhoz csapódott, aztán valami keményebb. Váll, fegyvercső, és még egyszer, és még egyszer, egészen addig, amíg olyan határozott ritmussá alakult, hogy kénytelen voltam a lépcsőfordulóról a bunkerbe vezető ajtóhoz lapulni, hogy ne érjen többé ez a ritmusos ütés. Vida éles hangot hallatott, miután a csapat utolsó tagja is elhaladt mellettünk. Csak Rob állt meg, csak ő vett tudomást rólunk.

– Fedezzetek minket, amíg át nem jutunk, aztán figyeljétek a bejáratot! Innen. Ne hagyjátok el ezt a helyet!

– De az lenne a feladatunk... – szólalt meg Vida. Elé léptem, elhallgattattam. Nem. Nem ezt adta a Főhadiszállás parancsba, de így jobb nekünk. Semmi sem indokolja, hogy lemenjünk utánuk a bunkerbe, és kitegyük magunkat a veszélynek, hogy megöljenek. Ő is tudta – hiszen milliószor a fejünkbe verték –, hogy ezen az éjszakán Rob a Vezető. Márpedig a legelső szabály, az egyetlen szabály, ami számít, amikor az embernek van ideje rémült szívdobbanások között belegondolni: mindig, ha esik, ha fúj, ha tűzveszély van vagy halálveszély, vagy az elfogás veszélye áll fenn, mindig, mindig csakis a Vezetőt kell követni.

Vida mögöttem volt, olyan szorosan, hogy a vastag, fekete, kötött símaszkon át is éreztem forró leheletét. Elég közel volt ahhoz, hogy a testéből áradó düh átsugározzon a fagyos philadelphiai levegőn. Vidából mindig is valami vérszomjas buzgóság áradt; ez még jobban érezhető volt akkor, amikor olyan bevetésen voltunk, ahol Cate volt a Vezető. Izgalom. Az izgalom, hogy bizonyítson Gondviselőnknek, mindig felülírta benne a kiképzésen tanultakat. Számára ez játék volt, kihívás, hogy megmutassa, milyen tökéletesen céloz, milyen tökéletesen elsajátította a harc technikáját, milyen tökéletes Kék tulajdonságai vannak. Nekem úgy tűnt, hogy minden egyes bevetés tökéletes lehetőség, hogy megölse magát. A tizenhét éves Vida ideális

tanítvány lehetett; az aranyszabvány, akihez a Liga a többi mutáns kölyök kiképzését alakította, ám volt valami, amit sosem tudott megfelelően elsajátítani: azt, hogy hogyan viselkedjen, amikor megemelkedett vérében az adrenalin-szintje; illetve, hogy ilyenkor viselkedjen egyáltalán.

– Ne merj még egyszer hozzám érni, te kurva! – mordult rám Vida, nagyon dühös, elfojtott hangon. Hátrálni kezdett, hogy kövesse a katonákat a lépcsőn lefelé. – Olyan kibaszott gyáva vagy, hogy ezt is zokszó nélkül tűröd? Nem is tűnik fel neked, hogy tiszteletlen volt velünk? Te...

A lépcső megemelkedett a talpam alatt, mintha mély lélegzetet venne, hogy aztán visszarobbanjon a helyére. A döbbenettől mintha lelassult volna az idő... Felemelkedtem, lábam nem érte a lépcsőt, aztán visszacsapódtam, talpra estem, de olyan erősen löködtem az ajtóhoz, hogy úgy éreztem, a fejem behorpasztotta a lemezt. Vida a padlóra vetette magát, kezével takarta fejét, mintha csak akkor ért volna hozzánk a lenti ajtót szétromboló gránát robbanásának lökéshulláma.

A füstös hőség olyan sűrű volt, hogy alig kaptam levegőt, de a fojtogató homálynál is sokkal rosszabb volt, hogy elvesztettem a tájékozódóképességemet. Amikor ki akartam nyitni a szememet, szemhéjam olyan volt, mintha lehámozták és megcsiszolták volna. Fájt. Vöröses fény pulzált a sötétben a cementporfelhőn át. Tompa lüktetés a fülemben... de nem a szívverésem. A riasztó.

Miért használtak gránátot, amikor tudták, hogy a lenti ajtó ugyanazzal a kóddal nyílik, mint a fenti? Fegyverroport nem hallottunk... elég közel voltunk ahhoz, hogy mindenképpen hallottuk volna, ha a taktikai csoport fegyvert használna. Most már mindenki tudja, hogy bejutottunk; profiktól ez értelmetlen lépés volt.

Letéptem a maszkot az arcomról, jobb fülemhez kaptam. Éles, metsző fájdalmat éreztem, a kommunikációs egység darabokra hullt. Kesztyűs kezemet rászorítottam, nagy

nehezen talpra álltam, sorozatban pislogtam el a hányinger hullámain. De amikor megfordultam, és Vidát kerestem, hogy felvonszoljam a lépcsőn, ki a fagyos pennsylvaniai éjszakába, nem találtam sehol.

Két szívdobbanásnyi rémület; testét keresem a lépcsőfordulón tátongó lyukban, nézem, ahogy a taktikai egység rohan. A falnak dőlök, próbálok megállni a lábamon.

– Vida! – érzem, hogy a szó elhagyja torkomat, de nem hallok a fülemben lüktető szótól. – Vida!

Azon a lépcsőfordulón, ahol én állok, az ajtó behorpadt, roncsolódott, de úgy tűnik, még működik. Megnyikordult, amikor nyitni kezdtem, ám félúton szörnyű nyikorgással megakadt. Gyorsan a falhoz lapultam, két lépést tettem a törött lépcsőn. Újra elnyelt a sötétség. A következő pillanatban az első katona kinyomult az ajtón; fegyverét lendítette előre a szűk résen. Mély levegőt vettem, leguggoltam. Hármat kellett pislognom, mire a látásom kitisztult, akkorra a katonák már átnyomakodtak az ajtón, átugrották a lépcsőfordulóban keletkezett egyenetlen szélű lyukat, és lefelé haladtak a lépcsőn. Négyet számoltam lemenni... aztán öt, hat embert nyelt el a füst. Furcsa, berregő hangok terjedtek felfelé a nyomukban, és már álltam, már arcomat törölgettem, amikor rájöttem, hogy puskalövések hallatszanak odalentről.

Vida eltűnt. A taktikai egység mélyen a saját maguk felbolygatta darázsfészekben van, és a 27-es fogoly...

A rohadt életbe! – gondoltam, és visszaereszkedtem a lépcsőfordulóra. Ezekben a bunkerekben állandó őrség van, egyszerre legalább húsz-harminc katona. Az ilyen objektumok túl kicsik ahhoz, hogy több embert befogadjanak, akár csak ideiglenesen. Az, hogy a folyosón éppen nincsen senki, nem jelenti azt, hogy a lenti tűzpárbaj minden figyelmet lekötött. Ha elkapnak minket, akkor annyi. Végem. Így vagy úgy, de megölnek.

De ott van az a férfi, akit láttam... akinek csuklya volt a fején.

Nem éreztem különösebb elkötelezettséget a Gyermekek Liga iránt. Volt köztünk egy megállapodás; furcsa, szóbeli egyezség: legalább annyira gyakorlatias, mint véres pak-tum. Az egységemen kívül nem volt senki, akire vigyáznom, figyelnem kellett volna, akit szerethettem volna, és teljesen nyilvánvaló volt, hogy senki nem törődik velem azon a minimumon túl, hogy életben tartanak és készenlétben, hogy bármikor a célpontjaikra támadhassak, mint valami vírus.

Lábam azonban nem mozdult még. Volt valami abban a jelenetben, melyet újra és újra lejátszottam gondolataim vetítővásznán. Az, ahogy megkötötték a kezét, ahogy a 27-es foglyot a bunker ismeretlen sötétjébe vezették. A fegyverek csillogása, a menekülés lehetetlensége. Éreztem, hogy a kétségbeesés forró párafelhőként vesz körül; testemben terjed.

Tudtam, milyen érzés fogolynak lenni. Érezni, hogy megáll az idő, és az ember minden nap egy kicsivel több reményt veszít, hogy a helyzet megváltozhat, hogy valaki jön és segít. És arra gondoltam, hogy ha valamelyikünk eljuthatna hozzá, hogy tudatná vele, hogy ott voltunk, mielőtt a művelet kudarcba fulladna, már megérte.

De nem volt biztonságos út lefelé, és a lenti tűzharc egyre hevesebb lett; nyilvánvaló, hogy automata fegyvereket használnak. A 27-es számú fogoly ebből biztosan tudja, hogy emberek vannak ott, és nem tudnak eljutni hozzá. Le kell ráznom magamról ezt az együttérzést. Nem szabad arra gondolnom, hogy ezek a felnőttek, különösen a Liga ügynökei bármilyen szánalmat érdemelnek. Még az újonnan toborzottakon is vérbűzt érzek.

Ha ott maradok, pontosan ott, ahová Rob állított, talán sosem találom meg Vidát. De ha elhagyom a helyemet, ha ellenkezem a parancsával, akkor nagyon dühös lesz.

Talán éppen azt akarta, hogy ott állj, amikor a robbanás történt, súgja egy kis hang a tudatom mélyén. Talán azt remélte, hogy...

Nem. Most nem vagyok hajlandó erre gondolni. Vidát rám bízta. Nem Robot, nem az átkozott 27-es foglyot, hanem őt. Az átkozott vipera Vidát. Ha kijutok innen, ha megtalálom Vidát, ha már biztonságban a főhadiszálláson leszek, akkor visszajátsszom a helyzetet a fejemben. Most nem.

Fülemben még mindig lüktet a pulzusom; túl hangosan ahhoz, hogy meghalljam a mosodában elhelyezett megfigyelőállás felől terjedő hangokat. Szó szerint egymásba ütköztünk, amikor a kezem a külső ajtóhoz ért.

A katona fiatal volt. Ha csak a külső alapján ítéltém volna, úgy találtam volna, hogy csak néhány évvel idősebb nálam. Ryan Davidson, lökte fel agyam a küldetés aktájából a teljesen felesleges információt. Texasban született és nevelkedett. Amióta elvégezte a főiskolát, a Nemzeti Gárda tagja. Művészettörténet főszakos.

Egy dolog, ha valakinek az élete nagy fekete betűkkel megjelenik a szemem előtt; teljesen más dolog azonban, ha ez a valaki életnagyságban, hús-vér emberként jön szembe. Érezni forró, rossz leheletét, és látni, hogy pulzusa a torkában dobog.

– H-héééé! – kiáltott fel, és az oldalán lógó fegyverhez kapott, de lábam lendült, kirúgtam a kezéből; végigcsúszott a lépcsőfordulón, csörögve le a lépcsőn. Egyszerre ugrotunk utána.

Állam az ezüstszerű fémhez koppant, az ütéstől szó szerint megrázkódott az agyam. Egy vakító pillanatig nem láttam mást, csak hófehér villanást. Aztán élénken visszatértek a színek. A következő pillanatban éles fájdalmat éreztem; a katona megragadott, és a padlóhoz csapott. Fogam az alsó ajkamba mélyedt. A sebből vér spriccelt szét a lépcsőházban.

Az őz teljes súlyával a padlóhoz nyomott. Abban a pillanatban, amikor éreztem, hogy megmoccan rajtam, tudtam, a rádiójáért nyúl. Női beszédet hallottam; a nő azt mondta: „Jelentést kérek!”, aztán hogy „Felmegyek”, és mivel tudtam, milyen nagy bajban leszek, ha bármelyik bekövetkezik, azt a rutint vettem elő, amit Johnson kiképzőtiszt előszerezettel nevezett irányított pánikreakciónak.

Pánik, mert úgy tűnt, a helyzet nagyon gyorsan rosszabbodni fog.

Irányított, mert ebben a helyzetben én voltam a ragadozó.

Egyik kezem a mellkasom alá volt szorulva, a másik a hátam és a hasa közé. Azt választottam. Megmarkoltam a zubonyát, ahogy csak tudtam, és csupasz bőrfelületet kerestem. Elmém kutató ujjai a feje irányába indultak, és egyenként behatoltak. Átharcolták magukat az ajtó mögötti arcom emlékén, aztán beljebb jutottam: borongós kék képek, egy nő táncol gyengén megvilágított színpadon, mező, egy másik férfi ökle százugd felé...

Egyszer csak nem nyomott már a súlya, és újra rendesen kaptam levegőt. Hideg, állott levegőt. Négykézlábra ereszkedtem, tátogva kapkodtam levegő után. A felettem álló alak lehajított a lépcsőn, mint egy darab gyűrött papírt.

– ... fel! Az a feladat, hogy...

A hangok úgy jutottak el hozzám, mintha víz alatt halottam volna. Ha símaszkja alól nem bukkant volna ki döbbenetesen lila haja, valószínűleg nem ismertem volna fel Vidát. Sötét inge és nadrágja elszakadt, és mintha sántított volna, de élt, ott volt mellettem, nagyjából egy darabban. Tompa fülzúgásomon át hallottam a hangját.

– Jesszus, hogy te milyen tetűlassú vagy! – üvöltött rám.
– Menjünk!

Elindult lefelé a lépcsőn, de megragadtam golyóálló mellényének a gallérját, és visszarántottam.

– Kifelé megyünk! Onnan fedezzük a bejáratot. A te kommunikációs egységed még működik?

– Odalent még mindig harcolnak! – kiáltotta vissza. – Hasznunkat vehetik. Azt mondta, ne hagyjuk el a helyünket...

– Vedd úgy, mintha az én parancsom lenne.

Kénytelen volt ezt komolyan venni, mert ez így működött a csoportban. Ezt utálta a legjobban bennem, ebben az egészben... hogy döntő szavam volt. Hogy parancsolhattam neki.

Lábamhoz köpött, de éreztem, hogy magában káromkodva ugyan, de követ, elindul felfelé a lépcsőn utánam. Eszembe jutott, hogy könnyen foghatná a törét, és a gerincembe csaphatná.

A katona, akivel odakint összetalálkoztam, nyilván nem számított rám. Felemeltem a kezemet, így akartam jelezni neki, hogy húzódjon félre, de Vida fegyverének hangja sokkal gyorsabban hátralendített, mint a nyakából spriccelő vér. A vállam fölött lőtt a katonára.

– Ne legyen több ilyen hülyeség! – mondta Vida, azzal felemelte a puskámat, amely valahogy még az oldalamra volt szíjazva, és a kezembe adta. – Menj!

Ujjaim az ismerős formára szorultak. Tipikus szolgálati fegyver volt, fekete SIG Sauer P229 DAK, melyet még most is túl nagynek éreztem, pedig hónapokig tanultam vele lőni, tisztítottam, összeraktam.

Bevettük magunkat az éjszakába. Próbáltam újra elkapni Vidát, hogy lassítson, mielőtt vakon belemegy valamibe, de keményen lerázott. Keskeny sikátoron futottunk végig.

Éppen időben fordultam be a sarkon, hogy meglássam a három katonát. Égési sebek voltak rajtuk, és véreztek; két csuklyás alakot rángattak ki egy nyílásból, amely nagyobb utcai csatornának tűnt. Ez a lejárát nyilván nem volt benne a műveleti tervben, melyet a Főhadiszállás kiadott nekünk.

A 27-es fogoly? Nem lehettem egészen biztos benne. A foglyok, akiket furgonba tuszkoltak, ugyanolyan magasak voltak, de volt rá esély. Ugyanez az esély azt is jelenthette, hogy beugrunk egy furgonba, és örökre eltűnünk.

Vida a fülére szorította a kezét, ajka pedig annyira összehérodott, hogy teljesen elfehéredett.

– Rob azt mondja, hogy szüksége van ránk odalent. Erősítés kell.

Már éppen visszafordult, amikor megint galléron ragadtam. Talán először voltam egy kicsit gyorsabb nála.

– A feladat a 27-es fogoly – súgom, és nagyon igyekszem olyan hangon szólni, hogy ostoba kötelességtudatára, a szervezethez való vak hűségére hassak. – És szerintem az ott éppen ő. Ezért küldött minket Alban, és ha sikerül elvinniük, az egész műveletnek annyi.

– Ő... – tiltakozik Vida, és mondaná tovább, de hirtelen visszaszívja, amit még mondani akart. Álla megfeszül, de bólint. – Nem vagyok hajlandó veled elvinni a balhét, ha elcseszed. Csak hogy tudd.

– Minden az én hibám lesz – nyugtatom. – Semmi nem kerül be a te aktádba.

Nem lesz szégyenfolt a makulátlanul tiszta Küldetésnaplójában, így semmi nem ingatja meg Alban és Cate belé vetett bizalmát. Neki ez abszolút nyerő helyzet: ha sikerül a művelet, részesül a „dicsőségéből”, ha pedig nem, akkor végignézheti, ahogy engem megbüntetnek és megaláznak.

Egy pillanatra sem vettem le tekintetemet az előttünk zajló jelenetről. Három katona van... fegyverekkel nem gond ártalmatlanná tenni őket, de ahhoz, hogy valóban hatékony legyen a támadás, elég közel kell mennem hozzájuk, szinte karnyújtásnyira. Ráadásul a képességeimnek volt egy nagyon kellemetlen korlátja, amelyet még képtelen voltam áttörni, akármilyen sok gyakorlatozásra kényszerített a Liga.

A fejemben működő láthatatlan ujjak türelmetlenül kopogtattak, mintha gyűlölnék a helyzetet, hogy már nem tudnak önállóan kitörni.

A legközelebbi katonát bámultam, és próbáltam elképzelni, hogy azok a hosszú, lopakodó ujjak kinyúlnak, átnyomakodnak a kövezeten, és eléri a védtelen elmét. Arra gondoltam, hogy Clancy képes volt erre. Neki nem kellett megérintenie senkit ahhoz, hogy képes legyen bejutni a tudatába.

A tehetetlenség sikolya szorongatta a torkomat, de addig nyeldekeltem, amíg elmúlt. Valami más kell. Valami figyelemelterelés, mely...

Vida erős testalkatú lány, háta széles, végtagjai olyan izmosak, hogy a legveszélyesebb műveleteket is láthatóan kecsesen és könnyedén végzi. Néztem, ahogy felemeli a fegyverét, céloz.

– Képességek – mordulok rá. – Vida, ne használj fegyvert! A képességeinket használjuk. A fegyver riasztja a többieket.

Úgy nézett rám, mintha azt látná, ahogy szétroncsolt agyvelőm folyik ki az orromon. Mindketten pontosan tudtuk, hogy ha lelőjük őket, azzal könnyen megoldódik a dolog, de ha elvéti, és valamelyik foglyot találja el, vagy ha viszonozzák a tüzet...

Vida felkapta a fejét, bosszúsan felszusszant. Aztán a levegőbe emelte a kezét. A három Nemzeti Gárdista olyan pontos és olyan erős találatot kapott, hogy fél háztömbnyit repültek, és a parkoló autókra zuhantak. Mert nem elég, hogy Vida testileg a leggyorsabb és legerősebb, ő tud a legjobban célozni közöttünk, ráadásul ő képes a legjobban irányítani a képességét.

Kikapcsoltam az agyam érző részét. A legértékesebb képesség, amit a Gyermek Liga megtanított nekem, az, hogy irtsam ki magamból a félelmet, és a félelem helyét hogyan töltsen ki valami sokkal hűvösebb érzélemmel. Nevezzük

nyugalomnak, nevezzük figyelemnek, bénított idegeknek... és ez működött akkor is, amikor a vér hevesen lüktetett az ereimben, és a foglyok felé futottam.

Hányás-, vér- és emberi ürülékszaguk volt. Olyan más, mint a bunker tisztasága, rendje, fertőtlenítőszer-szaga. Fordult a gyomrom.

A hozzám legközelebb lévő fogoly a csatorna mellett összekuporodva ült, kezét a feje fölé emelte. Inge cafatokban lógott a válláról; hegek és égésnyomok látszottak rajta és horzsolások, amitől a háta inkább egy tányér nyers húsnak, mint emberi testrésznek tűnt.

Léptem zaja az ember felém fordult, karja biztonságából felemelte az arcát. Letéptem a csuklyát a fejről. Úgy léptem oda hozzá, hogy majd megnyugtató szavakat mondok neki, de amikor megláttam, agyam és szám között megszűnt a kapcsolat. Kék szempár hunyorgott rám a kócos, szőke hajtömeg alól, de képtelen voltam tenni, szólni, amikor előrehajolt, az utcai lámpa halványsárga fényébe.

– Mozdulj, seggfej! – üvöltött Vida. – Mit tökölös?

Úgy éreztem, hogy a testemből minden csepp vér eltűnik egyetlen tiszta és gyors ütésre; mintha szíven lőttek volna. És hirtelen tudtam... megértettem, miért akarta Cate olyan nagyon, hogy én inkább egy másik küldetésben vegyek részt, miért kaptam azt a parancsot, hogy ne tegyem be a lábamat a bunkerbe, miért nem kaptam semmilyen információt magáról a foglyról. Sem a nevét, sem a leírását nem közölték velem. Figyelmeztetést egyáltalán nem...

Mert az arc... Néztem, csak néztem. Soványabb, beesett, sérült. De ismertem... ő... őt én... én...

Ne ő! Ez jutott eszembe, és éreztem, hogy a járda megbilleg talpam alatt. Ne ő!

Reakciómat látva a fogoly lassan mozdult; fájdalmas grimasza mögött svindlis mosoly húzódott. Nagy nehezen felállt, felém mozdult. Megkönnyebbülés és riadalom között arra gondoltam, hogy eléggé megviseltnek tűnik. De

ugyanolyan lány, déli akcentussal szólt, mint mindig... bár hangja kissé mélyebb, érdekesebb volt, amikor végre megszólalt.

– Olyan... olyan szép vagyok, amilyen jól érzem most magamat?

És esküszöm... esküszöm, úgy éreztem, mintha az idő kicsusszant volna alólam.

KETTŐ

A GYERMEK LIGA MEGTALÁLÁSÁNAK módja: ne keresd! Úgysem találsz meg.

Ne kérdezősködj, mert egész Los Angelesben nincs élő ember, aki elismerné, hogy a szervezet itt működik, és Gray elnöknek ürügyet adna. A Szövetségi Koalíció már így is elég előnytelen ügylet volt. Azok, akik el tudnának irányítani a Ligához, csak olyan sok pénzért tennék, amit a többség nem tud megfizetni. Itt nincs nyitott ajtók politika, nem lehet csak úgy besétálni. Állandó érvényű parancs, miszerint ki kell iktatni mindenkit, aki akár csak egy ferde pillantást vet egy ügynökre.

A *Liga* találja meg az embert. Ők hoznak be, ha elég értékes vagy nekik. Ha hajlandó vagy harcolni. Ez volt az első dolog, amit megtanultam Cate mellett, amikor behozott... illetve legalábbis ez volt az első igazi gondolat, amely kirajzolódott gondolataimban, ahogy városi terepjárónk a sztrádán suhant, egyenesen a város szívébe.

Az elsődleges műveleti bázis – amit mindenki csak főhadiszállásnak nevezett – két szinttel egy működő műanyagpalackgyár alatt volt; ez a gyár is hozzájárult ahhoz, hogy Los Angeles belvárosának raktárnegyede fölött mindig barna köd lebeg. A Liga számos ügynöke és vezető tisztségviselője „dolgozott” a P & C Bottling, Inc. alkalmazásában – papíron.

Kezemet összekulcsoltam az ölemben. Thurmondban legalább láttuk az eget. Az elektromos kerítésen át fákat láthattam. Itt ez sem volt... egészen addig, amíg a Liga nem döntött úgy, hogy felmehetek a felszínre és körülnézhetek.

– A tulajdonos bizonyos Peter Hinderson. Valószínűleg találkozni fogsz vele. A kezdetektől a Liga nagy támogatója – mondta Cate, és újra lófarokba simította a haját, amint a kocsi beért egy parkológarázsba. Ilyen ez a város: kifakult festék a naplemente színeiben és beton. – Az ő segítségével építették a Főhadiszállást. Az komplexum közvetlenül a gyára alatt van, így ha műholdakkal keresnének minket, a légkondicionáló rendszerünkől származó hőt könnyen meg lehetne magyarázni.

Erre mintha rendkívül büszke lett volna, engem pedig egyáltalán nem érdekelt. A repülőút Marylandból és a repülőtérről a városba vezető autózás okozta rosszullét, plusz az üzemanyagbűz együtt pokoli fejfájást okozott. Alig láttam ki a fejemből. Minden porcikám sajgott az én szeretett Virginiáért, ahol tiszta a levegő.

A többi ügynök is kiszállt autójából; csevegésük, nevetgélésük elhalt abban a pillanatban, amikor minket megláttak. Éreztem, hogy az egész repülőút alatt minket néznek. Nem volt szükségük más szórakozásra: nyilvánvalóan azt találgatták, miért vagyok olyan fontos Cate számára, hogy küldetést szervezett a felkutatásomra. Szavakat úsztattak felettem, mint kis játékcsonakokat a tavon: *kém, szökevény, Vörös*. Mindegyik tévedés.

Hátramaradtunk, miközben a többi ügynök a parkolóház másik végében levő ezüstszerű liftek felé sétált. Lépteik visszhangoztak a festett betonon. Cate látványosan szöszmötölt, mondván, idő kell, míg mindent kipakolunk a kocsiból; minden mozdulata fájdalmasan lassú volt, tökéletesen koreografált, így persze ők elindultak, mi mögéjük kerültünk. Liam bőrdzsekijét öleltem magamhoz, míg a sorunkra vártunk.

Cate valami igazolványkártyát nyomott a liftajtó melletti érzékelőhöz. A felvonó nagy robajjal jött értünk. Beléptem. A liftfülke mennyezetét bámultam egészen addig, amíg az ajtók ismét kinyíltak, és megcsapott minket a nehéz, nedves levegő.

Egykor nyilván szennyvízcsatorna volt... hát... nem; a patkányokból, az átható bűdös szagból és a gyenge szellőzésből ítélve szinte biztos, hogy esővíz- vagy szennyvízcsatorna volt. Amikor kiléptünk a liftből, valamiféle mozgásérzékelőt indítottunk be, és a két fal mentén világítani kezdtek a gyenge fényű izzók. Élénk falfirkákat világítottak meg, és a betonpadlón hosszú csíkokban gyűlő lecsapódott vizet.

Csodálkozva bámulok Cate-re, várom a poént, mert ez nyilván valami rossz vicc, de ő csak vállat von.

– Tudom, hogy nem... valami szép, de majd megszokod... hát, senki nem szereti. Egy-két küldetés után megszokod.

Remek. Micsoda fényes kilátások!

Egy háztömbnyi gyaloglás, és az Alagút nyirkos, penészes levegője elég ahhoz, hogy az ember gyomra felforduljon; négy háztömbnyi ebben a térben az emberi teljesítőképesség határait feszegeti. Az Alagút éppen csak olyan magas volt, hogy mi elfértünk benne, bár néhány magasabb termetű ügynök – köztük Bob – kénytelen volt lehajolni a fémgerendák alatt. A falak úgy behajoltak fölöttünk, mint nevetésráncok az ember száján, és sötétbe borítottak minket. Az Alagútban a luxusfaktor a nullával egyenlő, de elég széles volt ahhoz, hogy ketten elférjünk egymás mellett. Legalább levegőt venni tudtunk úgy, hogy ne zavarjuk egymást.

Cate felnézett, és az egyik fekete kamerára mutatott, ahogy elhaladtunk alatta az Alagút másik végén látható ezüstszerű ajtó felé.

Nem tudom, mi volt abban a sóhajban, amitől hátrahőköltem. Talán a véglegesség érzése. Ekkor döbbsentem rá, hogy milyen keményen kell dolgoznom, milyen óvatosnak,

milyen türelmesnek kell lennem, hogy időt adjak Liamnek, hogy eljusson egy olyan helyre, ahol nem találják meg, amíg ki tudok jutni innen.

A kártyaolvasó azonosítója hármát villant, mielőtt megjelent a zöld fény. Cate visszacsúsztatta kártyáját a nadrágszíjára rögzített tartóba; megkönnyebbült sóhaját elnyomta az ajtóból kiáradó temperált levegő süvítése.

Elhúzódtam tőle, mielőtt belém karolhatott volna. Kedves mosolya láttán összereztem.

– Üdvözlünk a Főhadiszálláson, Ruby. Mielőtt körbevezetnék, szeretném, ha megismerkednél néhány emberrel.

– *Remek* – motyogtam, de csak a folyosó hosszú falát néztem, ahova több száz sárguló papírt ragasztottak. Semmi más látnivaló nem akadt: a csempék csillogó feketék, fejünk fölött neoncsövek.

– Ezek az ügynökök jegyzetei – mondta Cate, és elindultunk a folyosón. Gray elnök bevezette a kötelező sorkatonai szolgálatot. Ez azt jelentette, hogy a negyvenévesnél idősebbeket behívták az ország szolgálatára, vagy békefenntartó feladatokat láttak el, mint a Nemzeti Gárda, esetleg PSF-ként pszichós gyerekekre felügyeltek a táborokban. A szolgálatba nem önkéntesen, ellenérzéssel lépők első csoportja huszonéves volt; túl idős ahhoz, hogy az IAAN megbetegítse őket, és túl fiatal ahhoz, hogy saját gyermekét veszítettek volna.

– Sok ügynökünk volt korábban katona. Például Rob – közölte Cate menet közben. – Még többen vagyunk civilek, akik azért csatlakoztunk a Ligához, mert úgy hisszük, Alban igaz ügyet szolgál, vagy igyekszünk információt szerezni, mi történt a gyerekeinkkel vagy a testvéreinkkel. Több mint háromszáz aktív ügynökünk van; közel százan a főhadiszálláson a műveleteinket vezénylik, kiképzéseket vezetnek, vagy a technikánkon dolgoznak.

– Hány gyerek van?

– Huszonhat, téged és Martint is beleértve. Hat négyfős csoport, mindegyik egy ügynökhöz rendelve. *Gondviselő*, így nevez minket Alban. A csapatom többi tagjával kapsz kiképzést, aztán részt vehetsz taktikai műveletekben.

– A Liga mindegyiküket táborokból szabadította ki? – kérdem.

A következő ajtónál ismét meg kellett mutatnia az igazolványát.

– Talán négyet, az alatt az öt év alatt, amióta a Liga létezik. Látni fogod, hogy ezek a gyerekek az ország különböző részeiből jöttek. Egyeseket, mint Vidát és Jude-ot, akikkel hamarosan találkozol, akkor hozták be, amikor elkezdődtek a begyűjtések. Mások olyan szerencsések voltak, hogy észrevették, amikor a táborokba szállították őket, vagy amikor a PSF-ek értük mentek. Van néhány különleges eset, mint Nico, aki szintén az én csapatomban van. Neki... nagyon érdekes története van.

Nem igazán tudtam eldönteni, hogy ez csali akart-e lenni.

– Érdekes?

– Emlékszel, hogy meséltem neked a Leda Corpról? Arról, hogy a kormány kutatási támogatást adott nekik, hogy tanulmányozzák az IAAN eredetét? Nico... Nico... – kétszer is köhécsel, mire folytatni tudja. – ... Nico az ő alanyuk volt. Néhány hete jött, így ti ketten együtt tanulhattok be. Csak szeretnélek figyelmeztetni, hogy ő még mindig egy kicsit... érzékeny. Óvatosan kell vele bánni.

Rögtön észrevettem, hogy a folyosó nem megfelelő előjel volt arra, hogy milyen lesz az épületkomplexum többi része. Mintha befejezték volna a bejáratához közeli részeket, és elfogyott volna a pénzük, vagy úgy döntöttek volna, hogy annál tovább nem érdemes folytatni a munkát. A hely úgy nézett ki, ahogy egy félig befejezett építkezés helyszíne kinézhet. A falak szürke cementblokkokból épültek, látható fém támoszpokokkal. A padló festett beton. Minden beton

volt, mindenhol, végig. Olyan fokú „otthonosság” áradt mindenből, hogy ennyi erővel akár Thurmondban is lehettem volna.

A mennyezet alacsony, rengeteg cső és élénk színű elektromos vezeték volt látható. És míg a Főhadiszállás közel sem volt olyan sötét, mint az Alagút, mivel semmilyen természetes fény nem szűrődött be, a villogó neonlámpák mindent beteges, vérszegény ragyogással árasztottak el.

A Főhadiszállás építményében a legérdekesebb az alakja volt: minden ajtó egyenesen egy nagy, kör alakú központi terembe vezetett, melynek íves üvegfalai voltak. A folyosó, ahol éppen álltunk, kört formált a központi terem körül, bár legalább négy különböző folyosót láttam, melyek egyenes vonalban ágaztak ki belőle.

– Ez a Nico... micsoda? – kérdeztem, de nem néztem Cate-re, hanem jobb oldalra figyeltem, néztem, ahogy emberek mozognak a nagy teremben. Odabent tucatnyi TV volt a falakon, alattuk kerek dohányzóasztaloknak kinéző tárgyakkal a Liga ügynökei kártyáztak, ettek vagy olvastak.

Az íves folyosó nem volt szűk, de tágasnak sem mondható. Ha egynél több ember próbált elhaladni mellettünk az ellenkező irányba, valamelyikünknek le kellett maradnia, hogy a másik embernek helyet adjon.

Az első két ügynök, akikkel találkoztunk, fiatal nő volt. Mindketten katonai gyakorlóruhát viseltek; pillantásuk újabb gyanúmat erősítette meg: a történetem megelőzött. Barátságos mosollyal köszöntötték Cate-et, ám amikor rám pillantottak, gyorsan elsiettek.

– Ez a Nico... micsoda? – ismételttem meg a kérdést. Láttam, hogy Cate halványkék szeme zavartan rebben, ezért pontosítottam. – Milyen színű?

– Ó... Nico... Zöld? Hihetetlen műszaki zseni. Mintha programként dolgozna fel mindent. Vida Kék. Jude pedig Sárga. Ez az egyetlen csoport, ahol vegyesek a tulajdonságok. A többi csoportban szigorúan külön választották

a színeket, és különböző támogató feladatokat látnak el a bevetések során. – A mennyezeti fényektől szőke haja gyöngyházfényűnek látszott. – Most te vagy itt az egyetlen Narancsvörös.

Remek. Mi vagyunk az átkozott Szivárvány Koalíció. Már csak egy Vörös kell, hogy teljes legyen a spektrum.

– Tehát te kaptad az összes maradékot, amikor a többi csapat létszáma betelt?

Cate mosolygott.

– Nem. Csak gondosan válogattam.

Végül kiléptünk a külső gyűrűn, és az egyik egyenes folyosóba húzódtunk le. Egy szót sem szólt, akkor sem, amikor ügynökök csoportja haladt el szorosan mellettünk. Tekintetükkel egészen addig követtek, míg elértünk egy ajtóhoz, amelyre Cate neve volt írva. Minden ügynöktekintet olyan volt, mintha a gerincemet karmolták volna éles körmökkel.

– Készen állsz? – kérdezte. Mintha lett volna választásom.

Van valami nagyon személyes abban, ha egy másik ember hálósobáját látjuk. Akkor – de még most is – nagyon feszélyezett a látvány, hogy Cate milyen csecsebecséket csempészett be oda. A szoba szűk volt, de élhető. Kis tér, de meglepő módon nem volt benne klausztofóbiája az embernek. Az egyik sarokban priccs állt, mögé falvédőként piszkos foltvarrott takarót akasztott a gazdája. Az élénkpiros és sárga virágok az anyag legcsúnyább piszokfoltjain is átlátszottak. Az íróasztalként szolgáló kártyaasztalon számító-gép és lámpa állt, erszény és két könyv hevert.

És mindenütt képek.

Ujjfestmények: emberalakok, melyeket apró ujjak keltettek életre. Ceruzarajz-portrék. Nem ismertem fel az arcokat. Szénrajz tájképek, melyen a táj olyan kopár, mint ez a földalatti világ. Kedves arcokról, havas hegyekről készült fényképek voltak szép sorban ragasztószalaggal felragasztva;

túl sok kép ahhoz, hogy az apró részleteket láthattam volna. És persze nem is bámészkodhattam volna, mert hárman voltak még a szobában.

Egyikük magas, seprűnyélvékony srác, akinek valahogy sikerült fel-alá járkálnia az íróasztal és a priccs közötti kétlépcsnyi helyen, de amikor beléptünk, hirtelen megállt, felénk fordította göndör, vörösesbarna hajú fejét. Arca felragyogott, megölelte Cate-et; vékony karjával a vállát fogta át.

– Úgy örülök, hogy visszajöttél – szólt nagy megkönnyebbüléssel.

– Én is – felelte Cate. – Jude, ő itt Ruby.

Jude csont és bőr volt, és úgy tűnt, mintha öt nap alatt tizenöt centit nőtt volna. Egyáltalán nem volt csúnya srác, csak első pillantásra látszott, hogy még növésben van. Hosszú orrának formájából ítélve elég ideje lesz még, hogy megnőjön, de nagy barna szeme... mintha karikaturista rajzolta volna.

Tizenhárom-tizennégy évesnek néztem, de úgy mozgott, mintha még csodálná, hogyan tudja akaratlagosan mozgatni a nagyon hosszú végtagjait.

– Örülök, hogy megismerhettelek – szólt hozzám Jude. – Most értél vissza? Egész idő alatt Virginiában voltál? Cate azt mondta, hogy elvesztettétek egymást, és nagyon aggódott, hogy valami...

Jude szinte soha nem fejezett be egy mondatot sem, mindig újba kezdett. Pislogtam, nagyon igyekeztem, hogy elhajoljak az ölelése elől. Nem sikerült.

– Judith barátunk ölelésfetisiszta – szól egy mély hang, valahol a vállán túlról. – Válgatok már szét!

Jude rögtön hátrált, idegesen felnevetett.

– Ó, ezer bocsánat. De örülök, hogy megismerhettelek. Cate sokat mesélt rólad... Említette, hogy ugyanabban a táborban voltál, mint Martin.

Volt valami nagyon bizarr felhangja, amikor kimondta a másik Narancsvörös nevét. Megbicsaklott a hangja, magassabb, rekedtesebb lett.

Bólintottam. Ezek szerint tudja, mi vagyok. Mégis megérintett. Milyen bátor, buta kölyök.

– Ő ott az ágyon Vida – szólt Cate, azzal a másik lány felé fordított.

Biztosan hátrahőköltem egy lépést, mert pillantásának erejétől úgy éreztem magamat, mintha a legközelebbi sarokba hajítottak volna. Nem is tudom, hogyan történhetett, hogy nem vettem észre őt az ágyon. Ott ült, kezét-lábát keresztbe téve teljes közönyösséggel. Miután azonban megláttam... mintha egy kicsit visszahőköltem volna.

Igazán szép volt, különböző etnikai vonások tökéletes elegye: bőre ragyogó barna, mint egy meleg őszi délután, szeme mandulaforma, haja neonkékre festve. Olyan arc, amelyet magazinok címlapján látni: magasan kiálló markáns arccsont, állandó, kissé gúnyos félmosolyra álló telt ajak.

– Helló! Jó, hogy végre méltóztattál idehúzni a seggedet.

Hangja erőteljes volt, telt, és mintha minden szót pofonccsapással hangsúlyozott volna. Amikor felállt, hogy megölelje Cate-et, arasznyi alacsonynak és levegőszilárdságúnak éreztem magamat.

Nem ült vissza. Állva maradt, és úgy helyezkedett, hogy Cate és közém álljon. Ismertem ezt a testbeszédet. Hányszor tettem én is ugyanezt Zu, Dagi és Liam előtt? Hányszor csinálták ők ugyanezt velem? Vida háttal állt Cate-nek, és nagy alapossággal engem nézett.

– Szegény teremtés! Gyere velem, és minden rendben lesz!

Hát így állunk? – gondoltam, hanghordozásán kissé felháborodva.

Amikor visszanézett Cate-re, megint csupa búbáj volt. Sötét bőre boldogan fénylett. Tényleg. Félreérthetetlen örömmel ragyogott.

– Ő ott a sarokban Nico – közölte Vida, azzal átvette a bemutatás feladatát. – Ember, nem tudnál két másodpercre kiszállni a virtuális világból?

Nico a padlón ült, Cate apró pipereasztalának háttal. Valahogy kicsinek találtam, és rögtön megértettem, mire utalt Cate, amikor azt mondta, hogy érzékeny. Nem a testtartásából vagy a testalkatából lehetett látni, bár törekény alkat volt; az érzékenységet feszült arckifejezése mutatta. Kósza hollófekete tincs lógott ki a hátrafésült haját rögzítő zselé alól, ahogy feje előrebillent.

– Szia, örülök, hogy megismerhettelek.

Aztán újra a kis fekete kütyü képernyőjét bámulta; ujjai valósággal szálldostak a billentyűk fölött. Napbarnította bőre a kijelző fényében természetellenesen élénkfehéren ragyogott kiemelve sötétbarna, szinte fekete szemét.

– Mi a te történeted? – kérdezte Vida.

Feszültség húzott belém. Egyik karomat a másikra húztam az ő tartását utánózva. És teljes bizonyossággal tudtam, hogy ez működni fog... Ha ezekkel a kölykökkel fogok élni, velük lakom, és velük veszek részt a kiképzésen... akkor meg kell tartani egy bizonyos távolságot. Az elmúlt néhány hétben többször is tudatomba véstem egy nagy alaptételt: minél jobban megismeresz valakit, annál jobban törődsz vele. Megkedveled. Kivédhetetlenül. Elmosódnak a határok a személyek között, és amikor bekövetkezik az elválás, nagyon nagy kínt okoz, hogy kibogozd magad abból a másik életből.

Még ha akartam is volna beszélni nekik Thurmondról, azt a fájdalmat nem lehet szavakba önteni. Semmiképpen nem lehet velük megértetni... ha csak a kertre, az üzemre, az Egészségügyi Blokkra gondolok, féktelen düh fojtogat.

Ez a sérelem napokig bennem maradt, nem múlt el rögtön, ahogy a mosodában a fehérítő okozta felmaródás sem múlt el azonnal a kezünkről.

Vállvonással passzoltam a kérdést.

– És Martin? – kérdezte Jude. Ujjait csavargatta, rózsaszínre dörzsölte a kezét. – Öten leszünk a csapatban?

Cate-nek a szeme sem rebbent.

– Martint áthelyezték Kansasbe. Az ottani ügynökökkel fog dolgozni.

Vida hirtelen visszafordult Cate felé.

– Valóban?

– Igen – felelte Cate. – Helyette Ruby lesz az egység vezetője.

Ilyen gyorsan vége volt. Akármilyen hamis szépelgést, hízelgést vágott le Cate-nek Vida, egyetlen éles szusszanással annyi volt, és abban a pillanatban árulást láttam villanni. Láttam, ahogy Vida lenyeli a szavakat, és bólint.

– Hogy mi van? Egy pillanat... – sikerült rekedtes, gyenge hangon megszólalnom. Nem akartam ezt... Ezt egyáltalán nem akartam.

– Klassz! Gratula! – szólt Jude, azzal barátságosan vállon veregetett, amivel kilendített ámulatomból.

– Tudom, hogy mindannyian segíteni fogtok Rubynak, hogy jól érezze itt magát, és megmutatjátok neki, mi hogyan működik – szólt Cate.

– Aham – szólt Vida feszes, feszült mordulással. – Persze. Amit csak akar.

– Menjünk együtt vacsorázni! – javasolta Jude vidáman. Hála az égnek, teljesen figyelmen kívül hagyta, vagy nem is vette észre, hogy Vida keze ökölbe szorul, aztán ujjai ki egyenesednek, többször, gyors egymásutánban. – Tésztast van!

– Nekem beszélnem kell Albannal, de ti négyen mehetek... aztán mutassátok meg Rubynak a szállást, és segítsetek neki elhelyezkedni – mondta Cate.

Amint kiléptem az ajtón, és becsuktam magam mögött, éreztem, hogy valaki megragadja lófarokba fogott hajamat, megperdít, és a falhoz csap. Fekete csillagok cikáztak a szemem előtt.

– Vida! – kiáltott fel Jude. A felkiáltás elég volt ahhoz, hogy Nico is felnézzen.

– Ha egy kibaszott pillanatra azt hiszed, hogy nem tudom, mi történt az imént valójában, akkor nagyon tévedsz – vicsorgott rám Vida.

– Szállj ki az arcomból! – mordultam rá.

– Tudom, hogy az a sztori, hogy Cate elvesztett téged, baromság. Tudom, hogy megszöktél tőle! Cafatokra szagatlak, ha még egyszer fájdalmat okozol neki!

– Semmit nem tudsz rólam – feleltem ingerülten. Haragja valahogy felbosszantott. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen hatást vált ki belőlem.

– Mindent tudok, amit tudnom kell – köpte Vida. – Tudom, mi vagy. Mindannyian tudjuk.

– Elég legyen! – szólt Jude, azzal karon ragadott, és hátrarántott. – Megyünk vacsorázni. Jössz, vagy nem?

– Kibaszott jó étvágyat! – felelte Vida legnegédesebb hangján, de a belőle áradó düh átnyomult a köztünk feszülő levegőn, nyakam köré fonódott, mint valami marok. Mintha fenyegetett volna.

Nem tudom, miért bosszantott annyira, hogy senki nem ült a közelünkbe. Talán ezért érezte Jude úgy, hogy a többiek hallgatását ellensúlyozva a vacsora alatt végig beszélnie kell. Alig ültünk le az egyik legkisebb kör alakú asztalhoz, amikor néhány ügynök és kölyök felállt mellőlünk. Vagy a tálcákat nézték, és elhagyták az ebédlőt, vagy másikat, távolabbi asztalhoz préselték be magukat, ahol már sokan ültek. Próbáltam győzködni magamat, hogy ez az egész nem miattam van, de vannak gondolatok, amelyek úgy élnek az ember fejében, mint valami krónikus betegség. Azt hisszük, hogy sikerült végleg megszabadulni tőlük, de rájövünk, hogy valami más, valami sokkal sötétebb, súlyosabb nyavalya lett belőlük. *Persze, hogy felállnak és távoznak tőled, súgta a fülemben egy ismerős hang. Miért akarnának olyan valami mellett ülni, mint te vagy?*

– ...itt eszünk, és itt töltjük a szabadidőnket. Ha lejár az étkezés ideje, kitakarítanak, és vissza lehet jönni kártyázni

vagy pingpongozni, sőt, tévézni is – közölte Jude salátát rágva. – Az ügynökök néha hoznak egy-két filmet, azokat nézzük, de én az időmet többnyire a számítógépes laborban töltöm...

Bizarr, kissé szédítő érzés volt kör alakú szobában lenni, és ezt az érzést csak fokozta, hogy mindig tíz televízió volt szemmagasságban. Mindegyik tévé az egyetlen megmaradt nemzeti hírcsatorna adása ment... – ha az ember belenéz az elnök zsebébe, elég sok pénzt talál –, vagy a hangyák háborúja hang nélkül. Nem volt idegzetem végignézni, milyen rémségeket tálalnak a bemondók és stúdióvendégek. Sokkal érdekesebb játék volt, hogy a hallba érkezők melyik asztalhoz ülnek. A kölykök, miután megrakták tálcajukat, a többi gyerekhez húztak. A testesebb, valószínűleg exkatona pasik a többi pont úgy kinéző pasi társaságát keresték; csak néhány női ügynök jelentett némi változatosságot.

Annyira lekötötte a figyelmemet, hogy a nőket számoljam és figyeljem, hogy csak akkor vettem észre Cate-et, amikor már Jude mellett állt.

– Alban beszélni akar veled – közölte egyszerűen, azzal átnyúlt az asztalon, és elvette előlem a tálcat.

– Tessék? Miért?

Jude minden bizonnyal összetévesztette felindultságom arckifejezését a félelemmel, mert megveregette a vállamat.

– Ó, ne izgasd magadat! Nagyon rendes. Biztos vagyok benne... szóval biztosan csak beszélgetni akar veled, hiszen ez az első napod itt. Valószínűleg csak erről van szó. Letudandó formaság.

– Persze, persze – dűnnyögtem, és szándékosan nem vettem tudomást a hangjában feszülő irigységről. Nyilván nem tipikus, hogy Alban magához hívhatja az embert. – Persze.

Cate kivezetett az átriumból, vissza a folyosóra. Tálcamat az ajtó melletti gyűjtőbe tolta. Nem jobbra vagy balra tértünk ki, hanem egyenesen a szemközti falban nyíló ajtó

felé vezetett, melyet addig nem vettem észre. Szinte vonszolt magával az ajtó mögötti lépcsőházban. Túlhaladtunk a mínusz második szinten, mentünk lefelé a kanyargó lépcsőn a mínusz harmadikra. Abban a pillanatban, amikor vállál kinyitotta az ajtót, sokkal jobban éreztem magamat. Melegebb volt, a levegő szárazabb; üdítő érzés a felső szintek tikkasztó nyirkossága után. Nem zavart az elektromosság és a meleg műanyag szaga sem, ahogy elhaladtunk a számítógépterem mellett, amely pontosan ott volt, mint feljebb az ebédlő átrium.

– Sajnálom, hogy így alakult – szólt Cate. – Tudom, hogy rettentő fáradt lehetsz, de Alban nagyon szeretne találkozni veled.

Összekulcsoltam kezemet a hátam mögött, hogy ne látsszon a kezdődő remegés. A repülőúton Cate nagyon kedvező portrét próbált festeni Albanról: intelligens úriembernek, igazi amerikai hazafinak írta le. Ez a kép azonban kissé ellentmondott mindannak, amit eddig hallottam róla: terrorista, aki több mint kétszáz merényletkísérletet szervezett Gray elnök ellen országszerte, és közben rengeteg civilt ölt meg. A bizonyíték a földalatti bázison szinte mindenütt látható volt: az ügynökök újságcikkeket és képernyőről lementett képeket ragasztottak a falakra, mintha a halál és a rombolás ünnepeknivaló dolog lenne.

Amit John Albanról személyes tapasztalatból tudtam: létrehozta a Gyermek Liga nevű szervezetet, de csak olyan gyerekeket volt hajlandó kimenekíteni táborokból, akikben erőt látott. Akiket hasznosnak tartott. És ha egy kicsit is bosszúálló, haragtartó ember, akkor jó eséllyel megbüntett azért, hogy terve megvalósítását a lehető legnagyobb mértékben megnehezíttem.

A körfolyosó másik oldalára értünk. Cate a fekete kártyaolvasóhoz érintette igazolványát, vártuk a jóváhagyó bippegést. Halvány remény ébredt bennem, hogy esetleg nem kap szabad jelzést.

A hőségnek már nyoma sem volt, amikor elindultunk lefelé a betonlépcsőn. Az ajtó önműködően becsapódott mögöttünk, a zár cuppanó hanggal húzta helyére az ajtólapot. Csodálkozva fordultam hátra, de Cate gyengéden előrefordított.

Újabb folyosóra értünk, de ez teljesen más volt, mint fent, a mínusz első szinten. A fények nem voltak olyan harsányak, és mintha pislákoltak volna. Egy pillantás elég volt. Hátrahőköltem, szívem a torkomban dobogott. Ez Thurmond – vagyis pontosan olyan, amilyennek Thurmondot láttam. Rozsdás fémajtók, masszív salaktégla falak, csak néhány megfigyelőablak törte meg a síkot. De ebben a börtönben csak tizenkét ajtó volt, nem több tucatsnyi. Itt nem több ezer, hanem csak tizenkét ember volt. Az avas, állott szagba fertőtlenítőszag vegyült, a csupasz falakból, padlóról áradt. Az egyetlen különbség az volt, hogy a PSF-ek megbüntettek volna minket, ha ugyanúgy dörömböltünk volna az ajtón, ahogy ezek a foglyok tették. Tompa hangok forrásai könnyörögtek, hogy engedjék ki őket, és ekkor először jutott eszembe az, hogy vajon a katonák is úgy érzik-e magukat, ahogy én: rosszul voltam, koponyámon feszesre húzódott a bőr. Pontosán tudtam, mikor megjelent az arcuk a kémlelőablakban, hogy bevérzett szemükkel minden lépésünket követik.

Cate kártyáját a bal oldali utolsó ajtó érzékelőjéhez érintette, lefelé nézett, arcára árnyék vetült. Az ajtó hangos kattanással kinyílt. Befelé nyomta, aztán a bent álló csupasz asztal és székek felé intett. A mennyezetről egyetlen csupasz villanykörte lógott, himbálózott vezetéken. Megvetettem lábamat a padlón, elhúzódtam tőle.

– Mi a fene akar ez lenni? – kérdeztem szigorúan, elhúzódván tőle.

– Semmi gond – felelte halk, nyugtató hangon. – Az épületnek ezt a szárnyát raktározásra használjuk, és arra, hogy kihallgassuk a fegyelemsértő ügynököket.

– Úgy érted, vallatjátok őket?

Nem, gondoltam, és a felismerés fekete foltként terjedt látóteremben. *Martin is vallatta őket. Én is vallatni fogom őket.*

– Én nem... – szólaltam meg. Nem bízom magamban. Nem akarok ebben benne lenni. Egyáltalán nem akarom.

– Egész idő alatt itt leszek veled – nyugtatott Cate. – Semmi nem fog történni veled. Alban csak tudni akarja, milyen szintű a képességed, és ez azon kevés lehetőségek egyike, hogy pontosan megtudhassuk.

Majdnem felnevettem. Alban meg akar győződni arról, hogy jó vásárt csinált.

Cate becsukta az ajtót, és leültetett a fémasztal melletti székre. Lépteket hallottam, fel akartam állni, de visszaparrancsolt.

– Csak néhány perc lesz, Ruby, megígérem. Nem több.

Miért vagy annyira meglepődve? – tettem fel magamnak a kérdést. Hiszen tudtam, mi a Liga, mi a tevékenységük. Cate egyszer azt mondta nekem, azért alapították a szervezetet, hogy feltárják, mi történik a gyerekekkel a táborokban. Szinte mulatságos, milyen messze kerültek az eredeti küldetésüktől. Alig fél napja vagyok itt, és még én is észreveszem, hogy öt év alatt csak annyit sikerült elérniük, hogy néhány gyerekből katonát faragtak, embereket fogtak el és vallattak ki, és néhány kulcsfontosságú épületet a földdel egyenlővé tettek.

Az ajtó kémlelőablakának alakja és mérete miatt csak Alban sötét arcát láttam, amikor vagy fél tucat emberével megjelent. Hangja recsegő hangszórón át jutott be hozzánk.

– Készen állunk?

Cate bólintott, aztán hátralépett, ám előtte még odasúgta nekem:

– Tedd, amit mondanak, Ruby.

Egész életemben azt tettem.

Ekkor nyílt az ajtó, és három alak lépett be. Két férfi ügynök zöld gyakorlóruhában, közöttük egy kistermetű nő, akit úgy kellett berángatni. Műanyag kötéllel az egyik székhez kötözték. Fején zsákvászonyszerű anyagból készült csuklya volt, és tiltakozó nyöszörgéséből ítélve a csuklya alatt be volt tömve a szája.

Tarkótájt félelem kezdett bizseregni bennem, amely lassan, cikcakkban lefelé terjedt a gerincemen.

– Hello, kedves – szűrődött be Alban hangja ismét. – Remélem, jól vagy.

John Alban egykor Gray elnök kabinetjének tanácsadója volt egészen addig, amíg az ő gyermekét, Alyssát is megölte az IAAN. Cate úgy magyarázta, hogy Alban a büntudattól sokallt be. Amikor megpróbálta a táborokról az igazságot – nem a cukormázas, negédes, kommunikációs trükk szöveget – eljuttatni a legnagyobb újságoknak, egyik sem volt hajlandó lehozni a sztorit. Gray elnök vasmarkában tartotta őket. Az egész sajtót sakokban tartotta. Ez volt a Washington DC-ben történt bombamerényletek utáni állapotának eredménye: a jó emberekre nem hallgattak, a rosszak pedig messzemenőig kihasználták ezt.

Sötét bőre az idősödés jeleként megviseltnek látszott, a szeme alatti sötét karikáktól egész arca petyhüdtnek tűnt.

– Természetesen nagyon örülünk, hogy itt vagy velünk. Tanácsadóim és én nagyon szeretnénk látni, milyen fokúak a képességeid, és hogyan szolgálhatják szervezetünk javát.

Bólintottam. Nyelvem a szájpaddlásomra tapadt.

– Úgy hisszük, ez a nő információkat adott ki Gray embereinek, szabotálta a műveleteket, amelyekre elküldtük úgy, hogy Gray-nek kedvezzen. Szeretném, ha feltárnád az emlékezetét a közelmúltról, és elmondanád nekem, hogy igaz-e ez.

Azt hiszi, ez olyan könnyű? Csak belekukkantok, és már meg is van a válasz. Kihúztam magamat, izmaim megfeszültek, úgy néztem ki rá az ablakon. Azt akartam, hogy tudja,

hogy tudom... Pontosan tudom, hogy nem azért áll az ajtó mögött, hogy a nőtől védje magát... ellenem védekezik.

Csak annyit kell tennem, hogy elnyerem a bizalmát, hogy egy kis szabadságot kapjak. És amikor eljön a megfelelő idő, megbánja azt is, hogy eléem állított valakit, akin a képességeimet gyakorolhatom. Egy napon majd arra ébred, hogy elmentem, és minden rólam szóló emlék eltűnik ebből a földalatti üregből. Számomra ez kivárós játék. Amint meggyőződöm arról, hogy a többiek biztonságban vannak, kijutok innen. Felmondom a szerződést.

– Ez így nem megy. Meg kell mondania, milyen eseményt, milyen műveletet keressek – mondtam, és nem igazán tudtam, hogy hallja-e. – Különben egész éjjel itt lehetünk.

– Értem – reccsent a hangja az ajtón túlról. – Magától értetődik, hogy amit itt hallasz és látsz, az szigorúan titkos információ, amiről a társaid semmit sem tudhatnak. Ha tudomásunkra jut, hogy az itt felmerülő információkból bármi is kiszivárog... annak... súlyos következményei lesznek.

Bólintottam.

– Remek. Ez az ügynök nemrégiben elment egy kapcsolatunkhoz, hogy begyűjtse tőle a kért információkat.

– Hova?

– San Francisco környékére. Ennél konkrétabbat nem mondhatok.

– A kapcsolatszemélynek volt neve?

Hosszú csend. Nem kellett felnéznem a nő csuklyával takart arcáról ahhoz, hogy tudjam, a tanácsadók tanácskoznak. Aztán Alban hangja szűrődött be.

– Ambrose.

A két katona, akik a nőt behozták, elhúzódott, kiment. A nő hallotta az ajtózár kattanasát, de csak akkor próbált elhúzódni tőlem, amikor odaléptem hozzá, és megérintettem a lekötözött kezét.

– Ambrose – mondtam. – San Francisco. Ambrose. San Francisco...

Ezeket a szavakat ismételttem újra és újra, ahogy tudatába merültem. A nyomás, ami folyamatosan erősödött attól a perctől kezdve, hogy Marylandben felszálltam a repülőre, halk sóhajjal oldódott ki belőlem. Éreztem, hogy egyre közelebb és közelebb hajolok, és éreztem, hogy gondolatok áramlanak a nő tudatában. Vakítóan világos gondolatok... fájdalmasan fényesek, mintha minden egyes emlékkép tiszta napfénybe lenne mártva.

– Ambrose, San Francisco, a titkos információ, Ambrose, San Francisco...

Ezt a trükköt Clancy tanította nekem... vagyis hogy egy bizonyos szó, kifejezés vagy név említése gyakran elegendő ahhoz, hogy egyenesen a vizsgált személy hátsó gondolataiba jusson.

A nő ellazult ujjaim alatt. Az enyém.

– Ambrose – ismételttem halkan.

Dél volt, vagy közel dél. Én voltam az ügynök, ő pedig az enyém. Mindketten felpillantottunk a napra. Felettünk ragyogott. A helyszín ragyogó fényben fürdött, elhagyatott parkon rohantam át, fekete teniszcipőm siklott a túl nagyra nőtt fűben. Előttem épület... nyilvános vécé.

Ez egyáltalán nem okozott meglepetést, aztán hirtelen fegyver jelent meg jobb kéz felől. Minél jobban belemélyedtem, annál több érzékelés jött a képekkel: szag, hang, érintés. Abban a pillanatban, ahogy beléptem a nő emlékeibe, éreztem a hideg fémet a futónadrágom gumipántja alatt.

Az épület mögött várakozó férfinak megfordulni sem volt ideje, máris a földre került; koponyáján tarkótáját akkora lyuk tátongott, mint egy egydolláros. Hátrahőköltem, elengedtem a nő csuklóját. A legutolsó kép, amit láttam, mielőtt megszakítottam az érintkezést vele, egy kék dosszié volt. Tartalmát a szél a közeli tóra fújta.

Kinyitottam a szememet, bár a mennyezetről lógó villanykörte fényétől csak jobban fáj a szemem mögötti lüktetés. Legalább nem migrén... a fájdalom erőssége minden

egyes alkalommal csökkent, valahányszor behatoltam valaki tudatába, de a tájékozódási zavar ugyanolyan kellemetlen maradt. Két másodperc is eltelt, mire felidéztem, hol vagyok, és még két másodperc kellett ahhoz, hogy meg tudjak szólni.

– Egy férfival találkozott egy parkban, a nyilvános véce mögött. Hátulról közelítette meg, és tarkón lőtte. A férfinél egy kék dossziében volt a titkos információ.

– Láttad, mi történt a dossziéval? – kérdezte Alban eléggé izgatott hangon.

– A tó fenekén van – feleltem. – Miért lőtte le azt a férfit, ha ő volt a kapcsolata...

– Elég, Ruby – szólalt meg Cate. – Küldjék be őket, kérem.

A nő sántított, még mindig kissé kába volt attól, amit tettem vele. Nem küzdött a két őr ellen, akik eloldozták, és felrángatták a székből. De mintha... mintha úgy hallottam volna, hogy sír.

– Mi fog történni vele? – kérdeztem határozottan, újra Cate felé fordulva.

– Elég! – ismételte. Hanghordozása hallatán összerendeztem. – Kérünk engedélyt távozni. Elégedett az eredménnyel, uram?

Alban az ajtónál találkozott velünk, de nem lépett közel hozzánk. Egyszer sem nézett a szemembe.

– Ó, igen – felelte halkán. – Nagyon is elégedettek vagyunk. Nagyon különleges képességed van, kedvesem. El sem tudod képzelni, milyen fontos vagy nekünk.

De el tudtam képzelni.

Liam nem sokat mondott arról, hogy milyen volt a Ligánál lenni. Nyilván rövid időt töltött náluk, de az olyan brutális tapasztalat volt, hogy az első adandó alkalommal megszökött. Ám anélkül, hogy erről sejtése lett volna, felkészített engem életem új valóságára. Nem egyszer, nem kétszer, nem háromszor figyelmeztetett, hogy a Liga minden

lépésünket ellenőrzi, hogy elvárják, hogy öljek, elvegyem emberek életét, csak azért, mert az ő érdekeiket szolgálja, és mert azt akarják. Mesélt nekem a bátyjáról, Cole-ról, és arról, hogy Cole-t a Liga gyámsága alá csábították.

Cole. A Ligában terjedő pletykákból tudtam, hogy Cole nagymenő... félelmetes hatékonyságú titkos ügynök. Liamtól tudtam, hogy az indítja be, ha lőfegyver lehet a kezében.

De senki, még Liam sem gondolt arra, hogy megemlítsen, mennyire hasonlítanak egymásra.